

Ας αναλάβουμε δράση

όλοι/ες μαζί και άμεσα!¹

Απεργία μέχρι τη συνταξιοδότηση!

– Ο Μακρόν δεν θα τα παρατήσει! Προς το παρόν κρύβεται πίσω από τη θεσμική νομιμότητα, κάτι εντελώς αναμενόμενο στα πλαίσια ενός «κανονικού»... ταξικού πολέμου..

Όσοι ισχυρίζονται ότι ένα δημοκρατικό κράτος οφείλει να ακούει τη φωνή του λαού κάνουν λάθος και χάνουν τον χρόνο τους. Φυσικά, σε ένα δημοκρατικό κράτος η έκφραση των συμφερόντων των υποτελών όχι μόνο επιτρέπεται, αλλά θεωρείται και άξια σεβασμού: το δικαίωμα της ψήφου, το δικαίωμα της απεργίας, το δικαίωμα της διαδήλωσης... αλλά αυτός ο νομοθετικός μηχανισμός είναι διαμορφωμένος με τέτοιο τρόπο ώστε να μην φτάσουν ποτέ να θιγούν τα θεμελιώδη συμφέροντα της άρχουσας τάξης.

¹ [ΣΤΜ] Προκήρυξη για την απεργία στις 31 Γενάρη των συντρόφων και συντροφισσών της ομάδας La Mouette Enragée (Ο Οργισμένος Γλάρος) από την παραθαλάσσια πόλη Boulogne-sur-Mer στη βόρεια Γαλλία. Το πρωτότυπο κείμενο στη γαλλική γλώσσα μπορεί να βρεθεί στον παρακάτω σύνδεσμο: <https://lamouetteenragee.noblogs.org/post/2023/01/29/retraites-tract-pour-la-greve-du-31-janvier-2023-macron-ne-lachera-rien-a-moins-que/>

Όσο η αστική τάξη βρίσκει κάτι για να συμβιβαστεί με τις τάξεις των από κάτω, παριστάνει την πιο καλοσυνάτη αφέντρα. Αν όμως διαπιστώσει ότι τα σχέδιά της αντιμετωπίζουν προβλήματα, αλλάζει το βιολί.

Για τον σκοπό αυτό, έχει στη διάθεσή της ένα οπλοστάσιο κατάλληλων νόμων και, αν χρειαστεί, το γκλομπ, τα δικαστήρια και τη φυλακή. Για παράδειγμα, οι CRS (ΣΤΜ: τα γαλλικά MAT) εισέβαλαν πρόσφατα στα campus του Πανεπιστημίου του Στρασβούργου και της EHESS (ΣΤΜ: Σχολή Ανωτάτων Σπουδών στις Κοινωνικές Επιστήμες) στο Παρίσι, κάνοντας προσαγωγές και συλλαμβάνοντας φοιτητές/τριες που έκαναν μια κινητοποίηση². Και αυτό είναι μόνο η αρχή...

² [ΣΤΜ] Οι σύντροφοι/ισσες αναφέρονται στο γεγονός της Πέμπτης 19 Ιανουαρίου 2023, όταν μετά τη λήξη της διαδήλωσης ενάντια στη μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού συστήματος στην Place Kléber, γύρω στους 100 φοιτητές/τριες συνέχισαν την κινητοποίηση διοργανώνοντας γύρω στις 17.00, μια γενική συνέλευση στο Πανεπιστήμιο του Στρασβούργου. Μια ώρα αργότερα, τα MAT (CRS) καλεσμένα από τον πρόεδρο της πανεπιστημιούπολης εισέβαλαν και εκκένωσαν το αμφιθέατρο.

Μια εβδομάδα αργότερα, στις 23 Ιανουαρίου, συλλαμβάνονται εντός του campus περίπου 29 άτομα που φοιτούν στην EHESS (École des hautes études en sciences sociales) στο Aubervilliers, συμπεριλαμβανομένων τριών μελών του συνδικάτου Solidaires étudiants. Τους μπάτσους κάλεσε ο πρόεδρος της πανεπιστημιούπολης (ο μόνος που μπορεί να ζητήσει την παρέμβαση της αστυνομίας, σύμφωνα με το άρθρο L712-2 του Κώδικα Εκπαίδευσης), αν και καταδικάστηκε άμεσα για αυτό, όταν οι φοιτήτριες και οι φοιτητές επιχείρησαν την κατάληψη ενός συνεταιριστικού/ πολιτιστικού χώρου εντός του campus διαμαρτυρόμενες/οι ενάντια στη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση, καθώς και κατά του πιο πρόσφατου επεισοδίου της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης που αφορά στη διαλογή των μεταπτυχιακών φοιτητριών/ών υπό τον κωδικό "Mon Master". Κατόπιν οι μπάτσοι περικύκλωσαν το campus και απέκλεισαν την πρόσβαση στο Πανεπιστήμιο στους φοιτητές και τις φοιτήτριες. Αυτές δεν είναι οι μοναδικές περιπτώσεις που το κράτος εφαρμόζει πλέον το δόγμα μηδενικής ανοχής απέναντι στις καταλήψεις πανεπιστημιακών χώρων, πρακτική που εφαρμόζεται εδώ και δεκαετίες σε αυτούς τους χώρους –και όχι μόνο– από το ανταγωνιστικό κίνημα. Οι αρχές των πανεπιστημίων εκμεταλλεύονται τη νομιμοποίηση της εξ αποστάσεως εκπαίδευσης κατά τη διάρκεια της covid-19 και ή κηρύσσουν λοκ-άουτ στις σχολές όταν αντιλαμβάνονται ότι οι φοιτητ(ρι)ές ετοιμάζονται για καταλήψεις ή όπως στην παραπάνω περίπτωση καλούν τους μπάτσους οι

Ας σταματήσουμε τη μηχανή παραγωγής!

– Ήμαστε δύο εκατομμύρια στους δρόμους στις 19 Ιανουαρίου! ενθουσιάζονται κάποιοι. Ήμαστε πολυάριθμοι, είναι αλήθεια. Αλλά, μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου, το Κεφάλαιο δεν τρέφεται ούτε με ψηφίσματα σε συνελεύσεις ούτε με πορείες, αλλά μπουκώνεται αποκλειστικά με την εργασία που εκμεταλλεύεται και εξουσιάζει, στην προκειμένη περίπτωση τη δική μας! Και η πείνα του είναι ακόρεστη, όπως δείχνουν οι πρόσφατες επιθέσεις της κυβέρνησης στα επιδόματα ανεργίας και στις συντάξεις. Για να κάνουμε τον Μακρόν και την αστική τάξη να λυγίσουν δεν αρκεί, δυστυχώς, να διαδηλώνουμε μαζικά στους δρόμους του Παρισιού ή άλλων πόλεων. Για να το πετύχουμε αυτό, πρέπει πρώτα να τους στερήσουμε την εργασία, το εμπόρευμα και επομένως το κέρδος. Η απεργία είναι το πρώτο όπλο που διαθέτουμε. Η απεργία πρέπει επομένως να επεκταθεί σε όλους τους τομείς της παραγωγής και των υπηρεσιών ανεξαιρέτως. Αλλά για να είναι αποτελεσματική, πρέπει να σταματήσει άμεσα τη συσσώρευση του κεφαλαίου αποδιοργανώνοντας την καθημερινή ζωή σε όλες τις υλικές και πρακτικές της πτυχές: χρόνο, κυκλοφορία, μεταφορές, επικοινωνία... Η απεργία πρέπει να γίνει ξανά η στιγμή της ρήξης όπου εμείς, οι παραγωγοί, θα αποσπάσουμε την εξουσία από την αστική τάξη και τους πολιτικούς της, παίρνοντας πίσω τον έλεγχο της ζωής μας. Η απεργία πρέπει να ξαναγίνει η συγκεκριμένη στιγμή όπου η ισορροπία δυνάμεων αντιστρέφεται, όπου αμφισβητούμε τη (μη) νομιμότητά τους, αποδεικνύοντας με πράξεις ότι *Εμείς είμαστε τα πάντα!* και αυτοί είναι ένα τίποτα! Το παιχνίδι αρχίζει και όλα είναι δυνατά!

**Να μην περιμένουμε τη σύνταξη για να απελευθερωθούμε από την
εργασία και το κεφάλαιο!**

οποίοι και περικυκλώνουν τα campus, αποτρέποντας επίδοξους καταληψίες φοιτητές ή φοιτήτριες να προσεγγίσουν. [La macronie, bientôt finie? \(lundi.am\)](http://La.macronie,bientôtfinie?(lundi.am))

– Όλοι το νιώθουμε, παρά τις αμφιταλαντεύσεις: αυτή η κινητοποίηση εμπεριέχει κάτι που υπερβαίνει την απλή άρνηση ενός κυβερνητικού νομοσχεδίου. Κάτι συμβαίνει αυτήν τη στιγμή, στο οποίο οφείλουμε να δώσουμε περαιτέρω μορφή και περιεχόμενο... Θα μπορούσε να είναι ότι επιτέλους οι γυναίκες και οι άνδρες της τάξης μας έχουν αρχίσει πλέον να μην δείχνουν συγκατάβαση, να μην υποχωρούν πια. Και αυτό είναι που ανησυχεί την εξουσία... Το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων –παρά το γεγονός ότι χαρακτηρίστηκε από κάποια όρια– έσκισε για λίγο το πέπλο που κρύβει την πραγματικότητα των ταξικών σχέσεων που δομούν αυτή την κοινωνία. Διεκδικώντας μέσα από τη δράση να μπορούμε να ζούμε με αξιοπρέπεια και να αποφασίζουμε στη βάση, αυτή η δυναμική αναστήλωσε τα θεμέλια ενός εργατικού κινήματος που είχε πάθει αμνησία και είχε καταντήσει γερασμένο και αδύναμο. Αν, όπως ελπίζουμε, ο αγώνας που έχει αρχίσει να εξελίσσεται σαλπίζει το εγερτήριο για το στρατόπεδό μας, τότε πρέπει να αδράξουμε αυτήν την ευκαιρία και να φέρουμε αυτό το έργο εις πέρας μέχρι τέλους, όσο γίνεται πιο ολοκληρωμένα.

- Στην πραγματικότητα είναι το ζήτημα της εργασίας που τίθεται στο επίκεντρο με τη «συνταξιοδότηση». Όχι η εργασία με την ανθρωπολογική της έννοια, αλλά η μισθωτή εργασία, η εκμεταλλεζόμενη εργασία, η κυριαρχούμενη εργασία και φυσικά το νόημα, ή μάλλον η ανοησία που υποκρύπτει η δικτατορία του κεφαλαίου. Για να γεμίσουμε το ψυγείο, εκατομμύρια από εμάς είμαστε αναγκασμένες να ξεπουλιόμαστε καθημερινά σε ένα αφεντικό, είτε είναι μικρό, είτε μεγάλο, είτε ιδιωτικό, είτε δημόσιο, είτε καλό, είτε καθίκι, είτε ένα αφεντικό που μας είναι άγνωστο και αόρατο... Υπομένουμε την αλαζονεία ανίκανων, δειλών και διεστραμμένων μικρο-μάντζερ. Υποτασσόμαστε στις επιταγές πρότζεκτ, στόχων, ερευνών, στατιστικών... και με τι σκοπό; Με μοναδικό σκοπό την αύξηση της υλικής δύναμης και του πλούτου των μελών μίας και της αυτής κοινωνικής τάξης. Η αστική τάξη έχει φάει τα ψωμιά της, και, πάνω από όλα, κλέβει τα δικά μας! Ας μην περιμένουμε άλλο, η καθεμιά στην ουρά για να ξεφύγουμε από τα

νύχια της με αντάλλαγμα μια συνταξιοδότηση που δεν ξέρουμε πότε και αν
θα έρθει! Ας αναλάβουμε δράση όλες μαζί και τώρα αμέσως!

Δεν είμαστε τίποτα... Ας γίνουμε τα πάντα!

Boulogne-sur-Mer, 29/01/2023